

[Harald Jensen.]

jo saadan, at de allerfleste Lærlinge først skal til at uddanne sig i de forskellige Specialiteter i Faget, naar de er udlært. I denne Forbindelse skal jeg endvidere nævne Socialdemokratiets Krav om, at der i Bedømmelsesudvalget ved Svendepøverne kommer Repræsentanter for Arbejderorganisationerne, saa at Bedømmelsesnævnene ikke bliver ensidigt sammensat, saaledes som de er i Øjeblikket.

De Krav, der fra socialdemokratisk Side fremsattes i det af Socialminister Borgbjerg forelagte Lovforslag, er der altsaa ikke taget Hensyn til i det nu foreliggende Lovforslag. Det er i Virkeligheden kun et Optræk af den gældende Lov med de Forringelser, som man har fundet Tiden egnet til. Jeg skal nævne nogle enkelte Ting. Man har her i Lovforslaget ladet hele det Stykke udgaa, der bestemmer, under hvilke Forhold Mestre ikke har Ret til at antage Lærlinge. Denne Bestemmelse gik bl. a. ud paa, at den næringsdrivende, der to Gange i Løbet af 10 Aar ved Voldgift er ikendt Erstatning for at have ladet det mangle paa tilbørlig Omhu for Lærlingens Uddannelse, skal være uberettiget til at antage Lærlinge. Det samme gælder Mestre, der har ladet en betroet Mand have Tilsyn med og Ansvar for Lærlingens Uddannelse, hvis Virksomheden paa Grund af idømt Erstatning to Gange i Løbet af 10 Aar har maattet skifte en saadan ledende Mand og atter bliver idømt Erstatning. Hele dette Stykke i den nugældende Lovs § 2 har man ladet udgaa. Regeringen ved eller burde i alt Fald vide, at Socialdemokratiet ved Lovens Behandling i 1921 lagde særlig Vægt paa dette Afsnit af § 2, idet man fandt det urimeligt, at Mestre, der den ene Gang efter den anden var idømt Erstatning paa Grund af svingtende Omhu med Lærlingens Uddannelse, stadig skulde have Ret til at antage nye Lærlinge. Nu har man føjet de tre Organisationer, jeg nævnte før, Arbejdsgiverforeningen, Industriraadet og Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, i at lade hele dette Afsnit udgaa. Det kan ikke være saglige Grunde, der har bevirket dette, thi dette Stykke af § 2 i den gældende Lov er overhovedet ikke traadt i Kraft endnu. Lærlingeloven blev først vedtaget i 1921, og først efter 1931 vilde Bestemmelserne i Stykket kunne faa Virkning. Man har altsaa endnu ikke nogen som helst Erfaring for, om disse Bestemmelser virkede heldigt eller uheldigt. Man har bare sat sig i Hovedet, at de ikke skulde staa i Loven mere, og har saa udeladt dem.

I det foreliggende Lovforslag har man, som Venstres Ordfører nævnte, i et særligt Kapitel udsondret en Del Bestemmelser vedrørende Lærlinge i Handels- og Kontorvirksomhed. Da det praktisk talt er de samme Bestemmelser, der staa i dette Kapitel og i Kapitlet om Lærlingeforhold i Haandværk og Industri, spiller denne Sondring jo ingen større Rolle. Vi fra vor Side havde dog hellere set, at man i denne Henseende havde ladet Lærlingeloven beholde den Form, den hidtil har haft, men vi skal ikke rette nogen principiel Anke mod den her foretagne Deling. I Afsnittet om Lærlingeforhold i Handels- og Kontorvirksomhed er der dog indsat en Del Bestemmelser, som vi afgjort maa være imod. Der staa her i § 3, Stk. 2, at naar Lærlingen udelukkende er beskæftiget ved Kontorarbejde, og den paagældende ved Antagelsen er i Besiddelse af Realeksamen, Handelsdag-skoleeksamen eller en højere Eksamen, skal der ikke oprettes Lærlingekontrakt for hans Vedkommende. Det vil sige, at man holder en bestemt Gruppe af unge Mennesker udenfor Lærlingeloven, og Begrundelsen derfor er, at disse unge Mennesker har Realeksamen eller Handelsdag-skoleeksamen. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til at stille Folk ringere, fordi de har Realeksamen. Det bør dog være saadan, at den Beskyttelse, der gælder for andre Lærlinge, ogsaa gælder for dem, som har Realeksamen eller en anden tilsvarende Eksamen. Vi finder det derfor ganske urimeligt, at man holder denne Gruppe af unge Lærlinge udenfor Lærlingelovens Bestemmelser og udenfor Kontraktforholdet.

Endvidere vilde det sikkert være heldigt, om man i Afsnittet om Handels- og Kontorlærlinge indsatte en Bestemmelse om, at unge Mennesker, der oplæres i Bankvirksomhed, i Sparekasser og i Forsikrings-selskaber, ogsaa skal ind under Lærlingelovens Bestemmelser. Nu er der truffet en særlig Ordning for disse Virksomheder, og det vil ogsaa blive Tilfældet efter det foreliggende Lovforslag, men det vilde være rimeligt, at ogsaa de Grupper af Lærlinge, som er beskæftiget paa disse Steder, kom ind under Lovens Bestemmelser.

Man har i Lovforslagets § 1 fastslaaet, at i København og paa Frederiksberg er det Direktoratet for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, som godkender Lærlingekontrakterne. I det øvrige Land er det Politimestrene, eller ogsaa kan det overdrages til de lokale Arbejdsanvisningskontorer. Jeg forstaaer ikke Begrundelsen for, at det i København skal være Direktoratet